

Skládám, náš epilog, poslední sloku.
Splácím, teď po jedné, každou z těch pokut.
Co mám ze společných cest za stěrači?
Prsten, co nenosím, stále mě tlačí...

Skladám náš epilóg, poslednú pieseň.
Chceli sme spolu ísť, no nikdy nie sem.
Stokrát ten istý smer! Dnes naposledy,
nie všetkým nehodám, daj sa vraj predísť.

Všechno je tak, jak mělo být,
to jenom já jsem naruby,
a ty se směješ.
Všetko je tak, jak malo byť,
rozprávam, že ťa neľubim.
Tak to však není.
Dávno vím, že víš, že tak to není.

Skladám náš epilóg, posledné verše.
Strach, s kým dnes pôjdeš spať, ma dávno prešiel.
Né tvůj, a ty né má, už nejsme ničí,
nemám co odpouštět, nemáš co vyčíst.

Všechno je tak, jak mělo být,
to jenom já jsem naruby,
a ty se směješ.
Všetko je tak, jak malo byť,
rozprávam, že ťa neľubim.
No tak to nie je.
Dávno viem, že vieš, že tak to nie je.

Dávno viem, že vieš,
dávno vím, že víš,
že tak to nie je.

Že tak to není.

Že tak to nie je.